

14. n. po Sv. D. Veľká, 22.8.1948 **Slúžiť jednému Pánovi!**

Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Keď to Kristus povedal, bol svet plný otrokov. A slúžiť bolo vtedy toľko, ako byť otrokom. Otrokom bol vecou svojho pána. Patril mu celkom. Jeho život jeho čas, jeho schopnosti, jeho sila. Vtedy bolo naozaj celkom vylúčené slúžiť dvom pánom. Tak to povedal a myslel Kristus: *Nikto nemôže...* A hneď aj hovorí, o ktorých pánov vlastne môže ísť. *Nemôžete slúžiť Bohu i mamone.* Bohu i hmote. Lebo to znamená v pravom zmysle mamona. Nielen peniaze, majetok, ale vôbec hmotu a hmotný svet. Nemožno obidvom slúžiť. A dobre vieme, že treba slúžiť len Bohu.

Odhodlajme sa ozaj slúžiť len Bohu, lebo len to je možné pre kresťana. Vážne to povedal Kristus. A vážne žiada toto kresťanské rozhodnutie. Len Bohu. A nie dvom pánom - Bohu i svetu. Ale či nemusíme slúžiť dvom pánom? Či nie sme postavení do sveta a či nemusíme vypnúť všetky sily, aby sme zabezpečili živobytie sebe, i rodine, aby sme splnili úlohy, ktoré nám ukladá dobro spoločnosti, obce, štátu? Či by sme mali tie technické a kultúrne dobrodenia, keby sme sa nestarali aj o svet? Kamže by sme zašli, keby sa svet riadil podľa poľných ľalií a nebeských vtákov? Musíme slúžiť aj mamone. Mnohí sa takto pokúšajú vykladať zmysel Kristových slov a priostrujú takto to jeho alebo – alebo. Akoby slúžiť Bohu znamenalo pre všetkých ľudí stále len sedieť v kostole a modliť sa. A potom, pravda, vyhlasujú Krista a jeho náuku za nepriateľskú svetu, za prežitú za prekážku pokroku a nepriateľa blahobytu. Toto je jeden blud, ktorý vyostruje k neznesiteľnosti kresťanské alebo – alebo. A druhý je ešte horší. Ten zas zmierňuje tento postoj až k bezstarostnosti a zbavuje tak kresťanstvo všetkej vážnosti.

Často sa nájdu takí kresťania, ktorí by chceli slúžiť obidvom pánom. Ktorí by chceli miesto Kristovho: alebo – alebo uplatňovať iné heslo: aj tak – aj tak, alebo tu, alebo tam. To je také obyčajné kresťanstvo – meštiacke, ktoré nikdy neberie Kristove slová vážne, ktoré ich nikdy nevzťahuje na seba.

Vždy treba slúžiť len jednému pánovi. V každej dobe. Ale v pokojných časoch je tento rozpor menej vypuklý. Nik sa na to nepýta. A zdánlivo sa netreba rozhodovať. Ale dnes, ako to bolo často v minulosti, sú v Cirkvi ťažšie časy. Sú časy boja. Vtedy sa musí rozhodnúť každý. Aj dnes je taký čas – a preto aj dnes treba sa jednoznačne rozhodnúť, komu chcem slúžiť. Keď v stredoveku všetci v Európe žili po kresťansky, vtedy nebolo ťažko vyznávať a zachovať si vieru v jedného Boha. Ale pozrime do dejín. Za prenasledovaní rímskych nariadil cisár, aby každý obetoval pohanským Bohom. To bol vypovedaný boj. A už vtedy sa našli takí, čo chceli slúžiť dvom pánom. Bohu i Bohom. Bohu i mamone. Nechceli obetovať, ale podplatili malých úradníkov, aby im vystavili ceduľky, potvrdenia, ako by boli ozaj obetovali bohom.

Sv. Cyprián ostro odsúdil také správanie. Pomenoval ich ceduľkármi a po skončení prenasledovania ich len veľmi ťažko prijímal späť do Cirkvi. Zdá sa, že pokolenie ceduľkárov nevy mrelo. Lebo aj dnes je doba, kedy je potrebné rozhodnúť sa jednoznačne. Naše postavenie je v mnohom ešte ťažšie ako u prvých kresťanov. Od nich priamo žiadali, aby uznali druhých bohov, aby im dali obeť, aby hodili kúsok tymiánu na oltár bôžika. Dnes je to ťažšie. Dnes tento Boh nemá sochy a oltáre, na ktoré treba sypať tymián. Dnes je tento boh jednoducho myšlienka – hmota, je základom všetkého. Od hmotných pomerov závisí všetko. A ani sa to takto jednoducho nepovie. Nepovie sa, že niet ducha, duchovného života, nesmrteľnosti, večnosti, večnej odmeny a večných trestov a Boha. Nie. To by málokto podpísal svojim menom. Ale hovorí sa tomu inak. Povie sa vedecký náhľad na svet, vedecký materializmus, materialistický svetonázor. Obalamutia ťa peknými heslami o blahobyte o raji, ktorý sa zakladá na tomto svetonázore. A túto pekne zafarbenú, ale bludnú náuku ti predkladajú, dajú ti ju podpísať. Do omrzenia hlásajú misionári tejto náuky svoje slová. Všetkými možnými prostriedkami.

Všetko sa predstavuje tak, ako by blahobyť a raj závisel iba od hmoty. A preto jej treba slúžiť. Jej treba usporiadať slávnosti, jej treba obetovať všetky sily, jej treba zasvätiť aj nedeľu prácou. Hmote a jej zveľadeniu. A Boh je celkom bokom. Teraz sa treba rozhodnúť, či prijať takú náuku, či prijať tento moderný blud. A treba sa rozhodovať stále a pevne. Slúžiť len Bohu. Slúžiť mu tam, kam nás on postavil. Slúžiť mu aj vo svete. Slúžiť mu ponajprv v nedeľu, v kostole, modlitbou. Ale aj prácou, aj starosťou o rodinu, aj plnením všetkých svojich povinností v spoločnosti, v obci, v štáte. Lebo Kristus nie je nepriateľom života, pokroku, rozvoja vied a blahobytu. Ale ani práca, ani kultúra, ani rozvoj, ani blahobyť nie sú kresťanovi najvyšším cieľom, ani jediným cieľom človeka. Všetkým tým treba slúžiť Bohu. A ani práca, ani blahobyť, ani zdanlivé záujmy štátu nie sú viac a nie sú nad zákon Boží. A všetko toto závisí od Boha – aj rozvoj aj výsledok najlepších plánov, aj blahobyť. A nielen od hmoty a ľudského úsilia. Kto takto koná svoje práce, takto chce zvýšiť blahobyť – ten zavádza novú vieru, nové náboženstvo – náboženstvo hmoty. Dajme si pozor, aby sme sa nestali otrockými služobníkmi tohto pána. Keď sa toľko hovorí o materializme, my musíme rovnako často hovoriť o kresťanstve. Keď nás napchávajú takými myšlienkami, my sa musíme nasycovať pravou vierou, keď sa iní hlásia k tomuto novému náboženstvu, my musíme sa otvorene hlásiť k náboženstvu Kristovmu. *Kto mňa vyzná pred ľuďmi....* Aj naše rozhovory musia byť preplnené kresťanskými slovami. A kresťanský musí byť aj náš život. Tí, čo slúžia tomu druhému pánovi, tí ani nečakajú viac, ako tento život. Nám nie je tento život a jeho blahobyť najvyššou hodnotou. Preto nesmieme za mamonu predať hodnoty večné, svoju vieru, svoje kresťanské presvedčenie. Ani nesmieme čakať, či slúžiť Bohu je menej výhodné. Ani sa neobzerajme, čo urobia iní. Ty sa musíš rozhodnúť a nie ten druhý. Iste je povzbudivejšie, keď všetci spolu, ale v kresťanskom svete, v Cirkvi Kristovej, v jeho tajomnom tele nestráca

sa ani jeden dobrý skutok, ani jeden kríž. Krv mučeníkov bola semenom nových kresťanov. Aj hrdinský postoj jedného kresťana bude povzbudzujúcim príkladom druhým. Tomáš Mórus a Ján Fisher boli jediní, čo vedeli správne aj za cenu života, pokiaľ je služba kráľovi aj službou Bohu. Ostali verní pápežovi, hoci väčšina aj biskupov sa podvolila spupnému kráľovi. Ale ich krv bola ozaj semenom novej jari katolíckeho života v Anglicku (Newmann). Ty sa musíš rozhodnúť, nikto nemôže prevziať tvoju zodpovednosť. Iste je ťažšie ostať verným medzi zradcami, ale je to povinnosť. Nikto nemôže slúžiť...Odkedy sa statočný človek obzerá, čo urobia druhí? Ty máš sa rozhodnúť: Bohu alebo svetu – Duchu alebo hmote. Rozhodnúť v mysli, v rečiach i v celom živote. Aby si všade vyznal Boha pre ľuďmi. Aj On ťa vyzná pred Otcom svojím, ktorý je na nebesiach. Amen.